XXXIV. évfolyam 1. szám – 2022. január-február

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

Basilea Schlink:
Gyógyulás az aggodalmaskodásból

Szathmáry Katalin:
Hogyan lettem pítészből ápolónő?
(Tanúságtétel)

k.i.:
Ebben az évben mondj ellene a gonosznak

P. Dr. Aczél László Zsongor OSPPE:
Az Istenbe merült élet olyan, mint a magzati lét

„A mi személyes felelősségünk, hogy együttműködjünk a kegyelemmel. Saját magunk pszichológusává kell lennünk, hogy felismerjük a belső összefüggéseket. Ekkor képesek leszünk határozott döntéseket hozni, s elutasítani a rossz szokásainkat. Engednünk kell, hogy Jézus uralkodjon bennünk.”

Részlet az Ebben az évben mondj ellene a gonosznak című írásból, amely az újság 4. oldalától olvasható.

A hit kincse

Az új év első és legfontosabb döntése: **HIT Istenben!**

Arról a hitről van szó, amelyben az ember teljesen rábízza magát a Teremtő Atyára. Arról a hitről van szó, amely biztos abban, hogy Isten közel van hozzá, szereti őt és mellé áll a várható küzdelemben. Arról a hitről, amely az embert felszabadítja a terhek alól, és a lelki örömöket megízlelteti vele. Arról a hitről, amely Jézus szavai szerint hegyeket mozgat, s amely által a lehetetlen is lehetségessé válik.

Sok mindent meg lehet bocsátani egy keresztténynek – írja egy prédikátor –, de azt, hogy nincs benne belső tűz, azt nem lehet megbocsátani. Jézus azért küldte a Szentlelket, hogy a hitünk tüzes legyen. Nem „könnyű vélemény", hanem **bátorság és erő**. **A hitnek égnie kell és világítania!**

❶ Hittel várakozni

Az egyiptomi fogságban a zsidó nép várta Isten szabadítását. Éjfélkor égő mécsessel, útra készen állt a nép, hogy az adott jelre elinduljon Mózes után. Hitt abban, hogy Isten cselekedni fog. Még ott vannak körülöttük a rabszolgaság jelei, munkaeszközök – de bennük már ott ég a hit tüze, amely elindítja őket az Ígéret Földje felé.

Hasonló a mi életünk is. Benne élünk ebben a világban, az idő-tér-anyag rabszolgaságában, a félelmek, betegségek sötétségében és szól hozzánk az Úr: **Én vagyok a te Szabadítód! Készülj fel, légy bátor elindulni arra a „földre", amit Én mutatok neked. Ez a föld: Isten Országa**. Ezen a földön már nem lesz betegség és félelem, hanem béke és öröm a Szentlélekben. Semmi nem választhat el az Úrtól, Vele lehetsz és hallod az Ő hangját. Ne légy tovább rabszolga! Többre vagy hivatva. **Emeld fel a fejedet és nézz a Teremtődre, aki mindennél jobban szeret téged!**

❷ Történelmet formáló hit

Pál apostol egyik levelében (Zsid 11) felsorolja azokat az embereket, akik ki mertek lépni a szolgaságból és elindultak a hit útján. Országokat alapítottak, legyőzték az ellenséges erőket, vadállatokkal küzdöttek, csatákat nyertek. A hit embert formál és világot alakít. Fontos a tanulás és a tudomány, de az embert igaz emberré csak Isten tudja formálni. Csak a hit képes arra, hogy a jellemet felépítse, bátorítson, célokat állítson az ember elé.

Ahol nincs hit, ott szétesik az ember egyénisége, szétesik a család és szétesik a nemzet. Ezeket a realitásokat fájdalmasan tapasztaljuk napjainkban. Összetört életek, szétesett családok, elszegényedett nép. Ezek mögött ott rejlik a lélek betegsége, és a hit meg a szeretet hiánya. Isten azonban képes a halottakat is feltámasztani, képes mindent újjáteremteni!

❸ Világot formáló hit

Jézus azt mondta a Lukács 12,35-ben: *„Legyen csípőtök felövezve és égő gyertya a kezetekben… álljatok készen, mert az Emberfia abban az órában jön, amikor nem is gondoljátok."* (40) – Eljön az idő, amikor ez a világ összeomlik. Bármennyire is szilárdnak tűnik és erősnek, mégis elpusztul. A Jelenések könyve (21,1) *„új égről és új földről"* beszél. Milyen lesz az új föld? Szeretnénk részletesen megismerni. A Szentírás annyit ír róla, hogy csak hit által lehet belépni erre a földre, Isten dicsőségében ragyog (11), Isten szeretete sugárzik mindenfelé, nem lesz ott betegség és nem lesz halál. Mindenkit betölt a végtelen boldogság, mindenki szeretni fogja a másik embert. Szeretnénk, ha mindez már most elkezdődne, hiszen életünket megnyomorítják a félelmek, szükségletek, fájdalmak. Isten az időt nem mondta meg, de biztosan eljön!

Katona István főszerkesztő

Ebben az évben mondj ellene a gonosznak

1. rész

1. Éva története

A rossznak való ellentmondás egy olyan döntés, amely szabadságunkból ered és megerősít a jó elhatározásban. Éva 16 éves lány, aki olyan családi körülmények közt élt, amely nagyon megsebezte a lelkét. Az édesapja elvált a családtól, az édesanyja pedig alkoholista lett. Ebben a környezetben megtapasztalta az elutasítást. Mindezek tetejébe megtapasztalta az elhanyagoltságot, a félelmeket, az aggodalmakat, s ez olyan reakciót váltott ki belőle, hogy mindenkivel veszekedett, mindenkit elutasított. Senki nem tudott vele kijönni. Nem voltak barátai, nem tudott az iskolai osztályközösségbe beilleszkedni. Mindig azt tapasztalta, hogy senki nem tudja őt elfogadni, és ő sem fogad el senkit. Megtörtént az, hogy egy lelkigyakorlaton átadta a szívét Jézusnak, de ugyanakkor ezek a belső kötelékek nem szakadtak el, fogva tartották.

2. A gyógyulás összefügg a szabadulással

Ha nincs szabadulás, akkor nem tudjuk megélni keresztény életünket, továbbra is rossz szokásaink rabságában élünk. Bár imacsoportjában Éva szívét betöltötte Jézus, elfogadta őt – de másnap már megint visszaesett régi rossz szokásaiba. Másfél év után már annyira ellenszenves lett mindenki számára, hogy az botrányossá vált. Ahol az imacsoportja összejött, ott az utcáról káromkodásokat kiabált be az ablakon, s nagyon durván viselkedett. Végül meghívták egy komoly beszélgetésre, ahol azt mondták, nézzen szembe azzal, ami a szívében van: az aggodalmakkal, félelmekkel, feszültségekkel. Nézzen szembe azzal, akar-e ezektől megszabadulni. Nagy nehezen annyit vállalt, hogy ellene mondott a visszautasítás lelkének. Ez már olyan döntés volt, hogy el akarta határolni magát a visszautasítástól. Folytatta a további ellene mondást.

Ellene mondott az elutasításnak, ellene mondott a félelemnek, Jézus nevében ellene mondott a magányosság érzésének, s amikor ezt a hármat kimondta, akkor úgy érezte, nagy változás indult el benne. Javultak emberi kapcsolatai. Nem volt szembeszegülő, sőt el tudta hinni azt is, hogy Isten szereti őt. Mert a szülői mintából azt szűrte le, ha szülei nem szeretik, akkor Isten sem szereti őt. Ezért nem tudott igazán imádkozni sem. Nem tudott Istennel kapcsolatot teremteni.

3. Az ellene mondás után megnyílik a szív Isten felé

Amikor az ellene mondás megtörtént, akkor elkezdett megnyílni Isten felé. Kezdte sejteni azt, hogy Isten őt is elfogadja gyermekének és szereti őt. Így indult el a hitélete, és fokozatosan egyre több lelki szabadságot élt meg. Három év után azt mondta: „Még vannak rossz szokásaim, belső harcaim, de már látom, hogy mivel kell harcolni, mivel kell szembeszállnom. Látom már, hogyan kötöznek meg ezek engem, és hogyan kell a kötelékeket elutasítani."

Az a fontos, hogy az ellene mondásnál megfigyeljük, mi az, ami bennünket leblokkol. Mi az, ami megkötöz? És ha ezt már tudjuk, akkor saját felelősségünkön múlik, hogy ezzel szembeszálljunk, és ne engedjük, hogy ez egy állandó kötelék legyen az életünkben.

Honnan származik az egyház életében az ellene mondás? Ha az ellene mondást be akarjuk illeszteni az egyház gyakorlati életébe, eljutunk az ősegyházhoz! Az ellene mondás az első keresztények életéből származik. Az első időkben felnőtteket kereszteltek elsősorban, és a felnőttek benne éltek a pogány világ bálvány-kultuszaiban. Volt bálványimádás, voltak kicsapongások, amelyek együtt jártak a pogány istenek ünnepeivel. Ezek megkötözték az embereket.

Az ősegyház vezetői fölismerték, hogy ha valaki szeretne keresztény lenni, csak akkor tud hitben újjászületni, ha ellene mond a gonosznak, ha elhatárolódik a bálványimádástól, s **elhatározza, hogy hitben fog élni** Jézus evangéliuma szerint. Ha így tettek, megszabadultak a gonosztól, s a Szentlélek betöltötte a szívüket. Ettől kezdve a kegyelem által tudtak lelkileg növekedni és erősödni.

4. A mai világ bálványimádása

Erről van szó ma is, hogy valójában egy olyan világban élünk, amely hasonlít, sőt némely esetben túlszárnyalja a Jézus utáni pogány világ magatartását és gondolkodását. Ennek a mai pogány világnak is van megkötöző ereje. Van olyan gondolkodásmód, ami gyengíti az ember keresztény elköteleződését. Ez az úgynevezett „azt teszem, amit akarok", például az abortusszal kapcsolatban: „az én testem az enyém, és senki ne szóljon bele, ha abortuszra karok menni", vagy „azt akarom, hogy mindig az én vágyam teljesüljön", „ne szóljon senki bele az életembe" – ez mind kifejezetten pogány gondolkodás. Helytelen gondolkodás az, hogy azt teszem, ami nekem tetszik. Ezek megkötözik a mai embert, és bizonyos szempontból a kereszténységre is hatnak, ezért ezeket el kell utasítani. Ezért fontos az ellene mondás, hogy ha látjuk a rossz működését, el kell határolni magunkat tőle! Jézus nevében elutasítjuk azt, ami megkötözi az életünket. A helyes gondolkodás az, hogy azt teszem, ami erkölcsileg jó, ami Isten akaratának megfelel.

Az is fontos, hogy **Jézus nevében kell a rosszat elutasítani**! Nem elég csak emberi döntéseket hozni, hanem mindig Jézus nevében kell cselekedni. Szívből kérjük, hogy: „Jézus, a te nevedben, a te erőddel, a te hatalmaddal akarok ellene mondani azoknak a kötelékeknek, amelyek megkötözik az életemet."

5. Belépni a világosság országába

A Kol 1,13-ban írja Pál apostol, hogy az ősegyházban úgy gondolták, hogy a megtért ember a sötétség országából átlép a **világosság országába**. Három éves előkészület után történt ez a nagy pillanat, mikor Húsvét alkalmával az éjszakai imádság és ördögűzés után alámerítették őket a keresztség vizébe, s újjászülettek Krisztusban. Az ősegyház életében ez gyakorlat volt, komolyan vették a szellemi-lelki dolgokat, és az ember szívét szabaddá akarták tenni.

Az ellene mondással kifejezzük, hogy nem akarjuk életünkben a rossz működését, elegünk van belőle. „Nem akarok több hazugságot az életemben, hanem szabadon akarok élni." Olyan ez, mint amikor az albérlőnek azt mondjuk, hogy lejárt a szerződés, tessék elhagyni a lakásomat. Határozott helycsere, tessék kimenni, mert most vége és más költözik be. Meg kell törni a rossz szokások erejét, ami kialakult bennünk!

A gonosz lélek akkor tudja érvényesíteni a befolyását, ha megengedjük neki! Valójában az Úr Jézus legyőzte már a gonoszt a kereszten, de ha mi a bűneinkkel behívjuk szívünkbe, akkor a gonosz lélek továbbra is uralkodni fog életünkön. Ez a mi saját gyengeségünk és bizonytalanságunk miatt van. Tisztában kell lennünk ezekkel a lelki törvényekkel.

6. Jézus nevében elutasítani a gonoszt

A gonosz elutasítása összefügg a bűnbánattal és a megbocsátással. A szívünkben új élet kezdődik, Jézus élete. Megbocsátunk mindazoknak, akik bántottak bennünket. A történetben szereplő Éva megbocsátott édesapjának, aki elhagyta a családot, megbocsátott édesanyjának, aki az alkohol felé fordult, s őt elhanyagolta. A megbocsátás és a bűnbánat által végre megtalálta a békét és a lelki nyugalmat. Ez a mi személyes felelősségünk, hogy együttműködjünk a kegyelemmel.

Saját magunk pszichológusává kell lennünk, hogy felismerjük a belső összefüggéseket. Ekkor képesek leszünk határozott döntéseket hozni, s elutasítani a rossz szokásainkat. Engednünk kell, hogy Jézus uralkodjon bennünk!

Bátran rendet kell teremtenünk a szívünkben! Ez a rend azért fontos, mert hiszen arról döntünk, hogy rabságban akarunk-e élni vagy szabadságban. Áldozatai leszünk-e a hibáinknak, vagy győzünk a rossz fölött és szabadság lesz bennünk, ami összefügg a boldogsággal?

Ha elhanyagoljuk magunkat és nem törődünk a lelki állapotunkkal, akkor lehet, egy életen keresztül gyötrődünk különféle bűnök rabságában, hibáinkban, lelki sérüléseinknek a fájdalmaiban, s nem leszünk képesek boldogok lenni. Tehát a boldogságunk az ár.

7. A családfa gyógyítása a szeretet müve

Akarok-e boldog lenni? Akarom-e, hogy Jézussal legyőzzem a rosszat, és megtapasztaljam az új élet örömét? Fontos, hogy felismerjük, ez rajtunk múlik, a mi odaadásunkon. Ez a mi felelősségünk! Ez a mi döntésünkön keresztül valósul meg.

Amikor fölfedezzük őseink bűneit, rossz cselekedeteit, akkor nem arról van szó, hogy elkezdjük hibáztatni őseinket, hanem azért tesszük, hogy világosan lássuk, miért lettünk ilyenek. A tények feltárásáról van szó és nem arról, hogy kritizáljunk bárkit vagy elutasítsuk őket, hanem hogy belássuk, lelki tulajdonságaink, szokásaink összefüggnek őseink életével.

Ha eljutunk erre a fölfedezésre Isten kegyelméből, akkor a rossz szokásokat el tudjuk utasítani, és meg tudunk bocsátani azoknak, akik elhagytak és megsebeztek bennünket. Nem a magunk erejéből imádkozunk, hanem mindig Jézussal, Jézus nevében és Jézus ereje által.

Azt írja az evangélista a Mt 28,18-ban: „*Nekem adatott minden hatalom égen és földön*" – tehát ezzel a végtelen hatalommal együtt küzdünk a rossz ellen. Az önmegtagadást nem tudjuk megspórolni. Amikor imádkozik valaki a szabadulásunkért, és kimondjuk az ellene mondás szavait, akkor ez nem azt jelenti, hogy azonnal megszabadultunk minden hibától. De ha megérezzük a szabadság örömét, már könnyebb harcolni a következő időben.

8. A szabadságért mindennap küzdeni kell

A bűnök és a rossz szokások vissza tudnak térni. Mindennapi szabadságharcról van szó, és jó, ha egy-két év után már úgy érezzük, hogy nem uralkodnak fölöttünk a rossz szokások és bűnök, és úgy érezzük, a szívünkben állandósul a béke és a derű. Ezt a kitartást, következetességet kell felvállalnunk, hogy szembeszálljunk azokkal a hibákkal, rossz szokásokkal, amik ránk telepedtek.

Matt Talbot írországi dokkmunkás volt. Fiatal korában elment a kikötőbe dolgozni, s néhány hónap múlva barátai unszolására megkedvelte az alkoholt s rövidesen rabja lett. Édesanyja több mint tíz éven keresztül imádkozott, hogy megszabaduljon a fia az alkoholtól. Matt már eljutott odáig, hogy szeretne megszabadulni, csak nincs hozzá ereje. Kimondta, hogy nem akarok többé részeg lenni. De az úton hazafelé el kellett mennie a kocsma mellett, s érezte a vonzást.

Újra és újra ki kellett mondania, hogy Jézusom segíts, hogy ne menjek be! Amikor 2-3 hétig nem ment be, akkor már boldog volt, hogy győzni tudott, de utána újra visszaesett.

Legalább négy hónapon keresztül tartott ez az „ellene mondok, mégis bemegyek", csak egy pohárkával iszom, utána még egy pohárkával, s így tovább.

Ez a vívódás végül egy éven át tartott. Egyszer betért egy templomba, s rájött arra, hogy a Szentírásnak és a szentmisének milyen nagy ereje van. Elhatározta, hogy minden nap olvasni fogja a Bibliát, mindennap el fog menni szentmisére, böjtölni fog, s segíteni a munkatársainak a kikötőben.

Egy társa beteg lett, és elvállalta az ő műszakját is, kétszer 8 órát dolgozott, és nem kért érte pénzt – azt mondta, szeretetből tette. Mindenki meglepődött, ilyenről még nem hallottak a kemény kikötői munkások. Fél év után már egyre ritkábban ment be a kocsmába, s erős aszkézist gyakorolt, böjtölt, végül teljesen legyőzte az iváskényszert.

Ezért mondom, az önmegtagadást nem tudjuk megspórolni. Nagyböjt és Ádvent kezdetén az egyház elénk tárja, milyen fontos a böjt, az imádság, s az önmegtagadás – ezek mind szorosan összefüggnek a lelki élettel. Ha vállaljuk, akkor ezeknek mindig sok gyümölcse van. Egyre többet tudunk tenni, és egyre jobban be tudjuk fogadni Jézus örömhírét.

- k.i. -

(Forrás: *Katona István: Szabadság Krisztusban szemináriu*m, Marana Tha)

- Folytatjuk -

Jézusra van szükségünk

A birkózó legenda Terry Gene Bollea, ismertebb nevén Hulk Hogan úgy véli, hogy Isten a COVID-19-et használja arra, hogy elvegye tőlünk mindazt, amit helyette imádunk.

Míg az országok nagy része leállt és vár, lakosságát otthon maradásra szólította fel, míg sokakat karanténba helyezett, Hogan egy erőteljes üzenetet írt bálványaink kapcsán, amelyek korábban igazi vírusként fertőzték meg az életünket.

„Három rövid hónap alatt – az Egyiptomot ért csapásokhoz hasonlóan – Isten mindent elvett tőlünk, amelyet Helyette imádunk!" – írta áprilisban megosztott üzenetében, amelyben egy olyan képet is posztolt, ahol a falnak támaszkodva imádkozik.

A nyugdíjas profi birkózó ezután felsorolta az összes hamis istenséget, amelyek előtt az emberiség meghajolt és behódolt, az egyetlen igaz Úr, a Királyok Királya, Jézus Krisztus helyett.

„Isten azt mondta:
Ha sportolókat akarsz imádni,
bezárom a stadionokat!
Ha a zenészeket szeretnéd imádni,
bezárom a zenei központokat!
Ha színészeket akarsz imádni,
bezárom a színházakat!
Ha a pénzt akarod imádni, leállítom a gazdaságot és összeomlanak a tőzsdék!
Ha nem akarsz templomba járni
és engem imádni,
akkor bezárom a templomokat
és olyan körülményeket teremtek,
hogy nem tudsz templomba menni."

Hulk úgy véli, hogy Isten a COVID-19-et használja arra, hogy elvegye tőlünk mindazt, amit Helyette imádunk.

Hogan utalt a 2Krónikák 7,13-14. versekre, amelyek kapcsán rámutatott, hogy Isten mindig megtartja ígéretét, mindenkor gondoskodik azokról, akik megbánják bűneiket és hozzá fordulnak: *„Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy tarolják le a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet rólam neveztek el, ha imádkoznak, keresnek engem és megtérnek gonosz utjaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat."* (2Krón 7,13-14)

Ezt az időt arra kellene felhasználnunk, hogy **kettesben maradjunk Istennel és koncentráljunk a Megváltónkkal való kapcsolatunkra**.

„Talán ki kellene használnunk, hogy el tudunk vonulni a világ figyelmétől és megadatik nekünk az elszigeteltség ideje. Személyes újjászületésünket kell rendeznünk. Arra kellene végre összpontosítsunk ezen a világon, ami ténylegesen számít: ***Jézusra****."*

(Forrás: faithit.com)

HOGYAN LETTEM építészből ápolónő?

TANÚSÁGTÉTEL

A Lélek világosságában felismertem, hogy az Atya a legfőbb jó és Jézus a szeretet.

Röviden a múltamról: mérnökként dolgoztam egy tervező intézetben. Szerettek, megbecsültek és én is nagyon szerettem a munkámat. Azt hiszem, akik ismertek, sikeresnek, irigylésre méltónak találtak, mert mindenem megvolt. A mai értelmiségi emancipált nő szabados életét éltem: látszólag kiegyensúlyozott, belsőleg viszont zavaros, önmagam számára agyonmagyarázott, céltalan… csak önző énemet szolgáltam. Címszavakban így alakultak az utóbbi évek:

- Egyszerre felgyorsult az életem, mert rátaláltam Istenre, aki szeret!
- És megdöbbentett, hogy szól hozzám az Ige!
- És megismerhettem Jézust, Isten Fiát, aki emberré lett, hogy megtanítson Isten szeretetére. Az ember gyarló szeretete keresztre feszítette Őt. Isten segítsége nélkül az ember képes megölni a legnagyobb szeretetet is!
- És Ő megbocsátott és kilehelte lelkét értem, értünk.
- És harmadnapra feltámadott!
- És elküldte nekünk a Szentlelket, hogy megélhessük a szeretetet és merjük megtenni az Atya akaratát!
- És megérintett az Úr: „Légy egyszerű, mint a háborítatlan tenger!"
- És adott lelkivezetőt és közösséget is, hiszen az ember csak így élheti meg ezt az örömöt.
- És kaptunk még egy vezetőt: Szent Ferenc atyát.
- És a Szűzanya egy belső üzenetben így szólt hozzám: „Az idősek nem véletlenül vannak körülötted."
- És imaközösséggé alakított minket.
- És körülöttünk elsőnek édesanyámat szólította magához az Úr.
- És életemben először végre szolgálni kezdtem: az édesapámat.
- És ismét megérintett a Lélek, megajándékozott a nyelveken való imával.
- És belsőleg felismertem, hogy minden nőt anyának teremtett az Úr.
- A börtönben találtam meg Krisztust!
- És tíz hónappal anyu halála után édesapámat is magához hívta az Úr.
- És Jézus szólt: „Én vagyok a te vőlegényed!"
- És beteg lettem, majd amikor gyógyulni kezdtem, figyelmeztetett a Lélek: miért nem szolgálod már az időseket?
- És Medjugorjében újra kaptam egy belső üzenetet: „Adj hálát eddigi életedért és törekedj az elköteleződés útján maradni, Istent teljes szívedből szeretve, egész lelkeddel imádva, akarva az Ő akaratát."
- És ápolónő lettem. Egy kórházban dolgozom, otthon pedig idős nagybátyámat szolgálom.

– És…

Ápolónő lettem!

Nem én akartam! Hiszen ilyesmire sosem gondoltam. Mária csak annyit mondott: „Nem véletlenül vannak körülötted idősek.” Az imaközösségen kívül voltak olyanok is, akikhez el-eljártam, járok beszélgetni, mosogatni, mosni, gyógyszert adagolni. Mindez szép lassan fontosabbá vált, mint az annyira „szeretett” munkám; több időmet kötötte le a vásárlás, igényeik kielégítése, stb.

Meghalt édesanyám, és „rám hagyta” édesapámat. Amit korábban – még egy évvel korábban is – el nem tudtam képzelni, odaköltöztem hozzá. Ebben a tíz hónapos együttlétben is sokat gyógyultam.

Azok a mélyen levő láncok, amelyek szülőt és gyermeket összekötnek (még 15 éves különélés esetén is), s tehetetlenné teszik a szeretet szabadságát, végre lehullottak rólam. Megtapasztalhattam azt a szolgálatot, amire csak Jézussal és Mária segítségével képes az ember. Nehéz ezt a „láncot” megfogalmazni, csak példát mondhatok: tudom, hogy akinek szolgálok, nem akar elengedni maga mellől. Magához akar kötni, mert akkor érzi magát biztonságban, ha van mellette valaki. Én mégis el tudok menni máshová is szolgálni, mert a Lélek hív egy másik szolgálatra, és ezért rábízhatom őt, akit „magára” hagyok. Mert a szeretet a békétlenséget is megenyhíti és békét ad helyébe. És bennem sem maradt szorongás, aggodalom, mert teszem, amit tennem kell. Tehát vezetett az Úr a felszabadult, ráhagyatkozó szeretet felé…

Ez alatt a szolgálat alatt világosodott meg előttem, hogy minden nőt anyának teremtett az Atya – akár van családja, gyerekei, akár nincs. Alapvetően a velünk született adottságok olyanok, hogy teljesen a másikra figyelve adjam egész lényemet a rászorulónak, a rám bízottnak.

Amikor teljesen kiszolgáltatottan szolgálok, akkor vagyok boldog, ahogyan az anya szoptatja gyermekét és semmilyen más körülmény nem számít, csak ez a teljes egymásra utaltság.

A Lélek másik nagy ajándéka a nyelveken való ima volt. Szolgálatomban nagyon nagy segítségemre van, hogy a rászoruló mellett, tudatomtól függetlenül dicsőítem az Urat, miközben a másik csak a tekintetemet keresi, mert megnyugvást talál benne, mert bennem a Lélek szól.

Édesapám halálát is kegyelmi ajándékként éltem meg, gyógyulást adott nekem. Éppen imádkoztam felette – vasárnap reggel –, amikor kilehelte a lelkét. Megint csak azt mondhatom, hogy nem tudom elmondani, kifejezni magam, milyen bizonyosságot kaptam akkor! Még véletlenül sem mondom most már: „szegény meghalt”. Számomra nincs többé halál, csak élet! – És akkor még nem tudtam hová vezet az Úr, csak néhány hónappal később, amikor beteg lettem. A magas láztól sötétség volt bennem, és küzdöttem ellene.

Munkahelyemen kérdéssé vált: legyünk KFT vagy sem? A viszálykodások miatt én elég határozottan az önállósodás mellett voltam, és ebben vezetőimet támogattam. Úgy tűnt, hogy a végső döntést éppen betegségem alatt kell kimondaniuk.

És ekkor kaptam ismét a kérdést: „Mikor szolgálod már az időseket?”

Megdöbbentem. Negyven éves vagyok. Valóban, meddig halogatom? Édesapám ápolásában a legnehezebb a bizonytalanság volt, amit viszont egy gyakorlott ápolónő tud. Tehát így világosodott meg előttem a következő lépés.

Felhívtam a munkahelyemet, hogy a továbbiakban ne számítsanak rám. Kiléptem és a kórházi munka mellett végzem az ápolónő-képzőt. 18 évi elismert mérnöki munka után beültem újra az iskolapadba, a kórházban pedig vállaltam a segédápolónő utolsó helyét! Természetesen ezt nem úgy élem át, mint az utolsó helyet, hanem úgy, mint az evangéliumi első helyet. Boldog vagyok, mert azt tehetem, amit Isten akarataként fölismertem az életemben.

Adja az Úr, hogy mindig azt tegyem, ami Ő akar!

Szathmáry Katalin

Jézus szemével látni

Jézus Jeruzsálemben járt. Valószínűleg éppen a templomszentelés ünnepe volt. A város tele volt közelről és távolról idesereglett vándorokkal. Papok és léviták, farizeusok és szadduceusok, rabbik és törvénytudók, az egyszerű és a kíváncsi emberek is ott tolongtak Dávid városának szűk utcáin.

Annyi látnivaló volt ott: a templom, a palota, a falak, a város nagy kapui és más turisztikai látványosságok! Annyi mindent lehetett ott hallani: az utcai prédikátorok a törvényt magyarázták, a farizeusok a zsidó örökségekről vitatkoztak, a zelóták suttogva terjesztgették gondolataikat, hogy miért kell a rómaiaktól megszabadulniuk! Annyi mindent lehetett tenni: istentiszteletre menni a templomba, kívánni valamit a város történelmi emlékoszlopai előtt, vagy csak üldögélni egy fa árnyékában és lesni, ahogy halad a tömeg!

Ezen ünnep alatt is annyi mindent kínált Jeruzsálem az odalátogató ezreknek. De Jézus nem egy egyszerű látogató volt. Az Ő szemét, fülét, szívét és gondolatait nem kötötte le a város varázslatos csillogása. *„Amikor Jézus továbbment, látott egy születése óta vak embert.”* Ezzel az egyszerű mondattal az Evangélium különválasztja Jézust a tömegtől.

Mi általában azt látjuk, ami nekünk fontos. A figyelmünk középpontjában mindig az van, mint ami a szívünkben. Jézus azért jött erre a világra, hogy kijelentse Isten szeretetét az emberiség iránt. Azért jött, hogy megmentse az elveszetteket, meggyógyítsa a betegeket, hogy megnyissa a vakok szemeit, hogy feltámassza a halottakat.

Ez volt az Ő küldetése. Semmi sem volt fontosabb számára, minthogy teljességet adjon a megtört szívűeknek, szabadságot a foglyoknak, hogy hirdesse az evangéliumot, és az Úr kedves esztendejét.

MIT JELENT HÁT JÉZUS SZEMÉVEL LÁTNI?

Az együttérzés látóképessége

Jézus szemeivel látni, azt jeleni, hogy együttérzéssel nézünk. Minden, amit Jézus tett, összhangban volt végtelen szeretetével és együttérzésével. Érzékenyen és felelősségteljesen kell viszonyulnunk a kevésbé szerencsésekhez, úgy, mint Ő. Azt kell éreznünk, amit Ő érzett. Gyengéd szívvel kell a szenvedők felé közelednünk. Jézus teljes mértékben azonosult a vak ember fájdalmaival és szükségleteivel. Amikor együttérzése hitet ébresztett, a vak szemei megnyíltak. Életében először látta a Nap sugarait, a természet szépségét és a gyógyítás Urát. Hála töltötte be a szívét, és ajkait arra késztette, hogy dicséretet mondjon, és hogy hirdesse, mit tett vele Jézus.

Akadály nélküli látás

Jézus szemével látni a dolgokat annyit tesz, mint félretenni mindazt, ami akadályoz a tisztánlátásban. Amikor Jézus meglátta a vak embert, akkor egy szükségben szenvedő embert látott, és megérzett egy lehetőséget arra, hogy kinyilvánítsa Isten hatalmát. Azonban a tanítványok valami mást láttak. Egy teológiai problémát. *„Mester, ki vétkezett, ő vagy az ő szülei?”* – kérdezték (Jn 9,2). Keresztények sokszor hagyják, hogy a teológia és a doktrínák megzavarják őket abban, hogy meglássák az embereket és szükségleteiket. Holott a teológiának és a doktrínáknak

arra kellene figyelniük, hogy kicsoda Isten, és hogy mit akar, hogy cselekedjünk az emberekkel. Amikor a teológia ezt figyelmen kívül hagyja, akkor ez akadály lesz és Sátán jól bevált eszköze arra, hogy lealacsonyítsa látásmódunkat, és megsemmisítse küldetésünket.

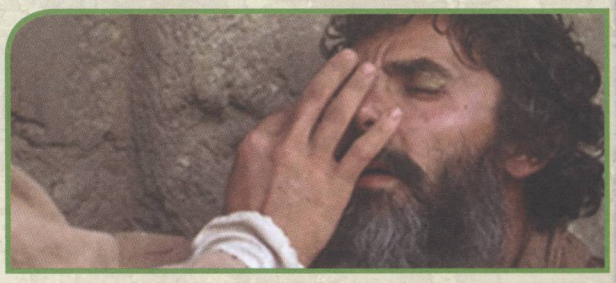
Isten kinyilatkoztatásán alapuló látás

Ha úgy akarunk látni, mint Jézus, akkor el kell fogadnunk azt a látásmódot, amit Isten kinyilatkoztatása biztosít. Figyeljétek meg a vak társait. Tudták, hogy születése óta vak és tehetetlen volt. Majd hallották az ember bizonyságtételét, hogy Isten meggyógyította. Isten mint személlyel találkozott vele, és látást adott neki. Ez az ember Isten két lábon járó bizonyítéka volt, de az ő felebarátai még nem voltak képesek elfogadni Isten kinyilatkoztatását. Még abban is kételkedtek, hogy ez ugyanaz az ember, aki ott volt mellettük, és egész nap kéregetett. Kíváncsiak voltak a farizeusok véleményére.

A farizeusoknak azonban hályog volt a szemükön. Amikor rájöttek, hogy a gyógyítás Szombaton történt, nem fogadták el. Inkább eldöntötték, hogy aki Szombaton gyógyít, az megtöri a Szombatot, így nem lehet Istentől (Jn 9,16). A farizeusok annyira homályosan láttak a Szombat törvényszerű értelmezésétől, hogy nem látták meg annak Urát. Számukra Jézus nem Isten kinyilatkoztatása volt, hanem inkább egy olyan ember, aki nem tartotta meg a Szombatot. A farizeusok vaksága egyenlő volt a teljes sötétséggel. Ellen White így ír erről: *„A farizeusok túl bölcsnek tartották magukat ahhoz, hogy segítségre legyen szükségük, túl igaznak, hogy igényeljék a megváltást, túl tiszteletre méltónak, hogy a Jézustól jövő tiszteletet elfogadják. Halott szabályokhoz kötötték magukat, és elfordultak Isten élő igazságától és hatalmától."*

A tradíciók és szabályok pontos betartása annak az árán, hogy Isten kinyilatkoztatását elvetjük, nem segíthet nekünk úgy látni, mint ahogy Jézus lát. Egyszer az egyik testvér meglátogatott. Meg volt győződve arról, hogy a gyülekezet nem jól végzi az Istentiszteletet. Megkértem, hogy magyarázza meg, és elém tárt néhány dolgot, amit mi rosszul teszünk. Nem térdelünk le minden imánál. Nem énekeljük az énekeskönyv bizonyos énekeit, stb. A mi testvérünk az Istentiszteletet a tradíciókkal és a begyakorolt mozdulatokkal azonosította. **A lényeg az imádat, az Isten elé járulás**.

Az, hogy hogyan dicsérjük a nevét, hogyan imádkozzunk hozzá és hogyan hallgassuk az Igéjét, az sok mindenben különbözhet, de úgy látni az imádatot (angolul az imádat és az Istentisztelet ugyanaz a szó – worship), ahogy Jézus látta, az azt jelenti, hogy elfogadjuk, mint Isten magasztalásának és dicséretének módját. **Ha egy emberi tradíció, vagy szabályzat megakadályoz minket abban, hogy érezzük Isten irántunk érzett szenvedélyét, és hogy úgy lássunk, ahogy Jézus látott, akkor azt mellőznünk kell**. Ha nem ezt tesszük, akkor megvakít minket, ahogy a farizeusokat is. Annyira vakok voltak, hogy nem értették meg azt az egyszerű kijelentést, amit a vak ember tárt eléjük: *„Egyet tudok, bár vak voltam, most látok"* (Jn 9,25).

A bátorság látása

Jézus bátorsággal tekintett előre! Csak figyeljétek meg a vak ember szüleinek a reakcióját. A fiuk nem látott. Boldognak kellett volna lenniük. Nem kell többet koldulnia. Dolgozhat, lehet saját élete. Az emberek kételkednek, a farizeusok teológizálnak, de a szülőknek semmi kétségük nem lehetett, hogy a fiuk új teremtés lett. Mégsem láttak úgy, ahogy Jézus. Jézus bátorsággal tekintett előre. Egy szükségben szenvedő embert látott, akit Szombaton meg is gyógyított, nem félve a farizeusoktól. Ne legyünk gyávák, ha jót kell tenni! De a szülők féltek és azt mondták: *„Tőle kérdezzétek meg, nagykorú már, majd ő beszél önmagáról"* (Jn 9,21). Aki attól fél, hogy mások megvetik vagy visszautasítják, amiért elmondja az igazságot, az nem láthat úgy, mint Jézus. Az ilyen személyt előbb-utóbb sötétség veszi majd körül.

A legalapvetőbb szükséglet

Így hát a legalapvetőbb szükségletünk, hogy úgy lássunk, ahogy Jézus. Mint hívőknek, mint diákoknak, tanulóknak, vagy mint már dolgozóknak, őszintén kell kutatnunk Jézus látásmódját. Néha nem tudjuk, hogy mit tegyünk, mit mondjunk, merre menjünk, de jó azt tudni, hogy Jézus ott van, hogy összetörje zavarodottságunkat, és fényt hozzon a sötétség helyére. A Szentlélek szemgyógyító írt ken a szemünkre, hogy képessé tegyen minket a helyes látásra. Jézus a nagy szemész. Nála van a tökéletes látás receptje. Nála tökéletesen láthatunk.

Hajlandó visszaállítani a látásunkat, és képessé tesz minket arra, hogy úgy lássunk, ahogy Ő látott.

(Forrás: felfedezesek.hu)

GYÓGYULÁS
az aggodalmaskodásból

Az aggodalmaskodás olyan probléma, amellyel a legtöbb ember küzd. Nyugtalankodunk, ha a jövőre gondolunk. Nézzünk egy példát: ha egy édesapa megbetegszik, és még nem biztosította be gyermekei jövőjét, rátelepszik a gond. Mi történik majd a gyermekekkel, ha a betegség rosszabbra fordul? Ki fogja gondjukat viselni? Vagy háború fenyeget. Vagy inflációs idők jöhetnek. Ekkor elkezd aggódni, lesz-e vajon biztos jövedelmünk, vagy elveszítjük a megélhetésünket?! Vagy elkezdünk gyermekeink felől aggódni, hogyan fognak felnövekedni, különösen, ha olyan dolgokat kezdenek tenni, melyeket nem helyeslünk. Vagy a házasság ügyében nyugtalankodunk. Legyen az fizikai vagy lelki természetű dolog, nyilvános vagy személyes ügy, úgy tűnik, minél több változatosság van a modern ember életében, annál több dolog miatt aggodalmaskodik.

Mivel a mi és családunk jóléte soha sincs biztonságban a jövőt illetően, sosem vagyunk biztonságban a nyugtalanság támadásaitól sem. Általában sajnáljuk magunkat, mivel azt gondoljuk, hogy annyi dolog miatt kell aggodalmaskodnunk, és ezek feszültséget okoznak bennünk.

Jézus viszont **egészen mást mond az aggodalmaskodásról**. Jézus azt mondta, hogy **a pogányok aggodalmaskodnak**. A nyugtalanság nem keresztény lelkű létből fakad (Mt 6,32). Ezért ez bűn. Miért? Az aggodalmaskodás azt jelenti, hogy szívünk nem Isten országába gyökerezett bele, és nem keressük ezt mindenek felett; nem Isten áll az életünk középpontjában. Nem keressük Isten Országát, mivel nem az tölt be bennünket. Ehelyett azok a dolgok töltenek be, melyek fontosabbak számunkra: biztos megélhetés, jó egészség, hírnév, magunk és családunk jóléte. Ezek állandó jelenségek az életünkben. Ezek állnak gondolataink középpontjában.

De ez nem tarthat sokáig a hívő élet útján. Isten azt mondja, hogyha aggodalmaskodunk, akkor a pogányok közé tartozunk, akik nem ismerik az élő Istent, akik nem az Övéi, nem az Ő gyermekei. Ha az aggodalmaskodás lelke hat ránk, ennek oka hitetlenségünk és bátortalanságunk. Aggodalmaskodunk, mert nem hiszünk, nem hisszük, hogy Isten atyai módon gondoskodni fog rólunk. Amikor az Ige gyávákról és hitetlenekről beszél, elmondja, hogy *„azoknak része a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz, ami a második halál"* (Jel 21,8). Így tehát, bármi legyen is az ára, **az aggodalmaskodás lelkülete felett győzelmet kell aratnunk**, hogy az ellenségnek ne legyen joga ránk. Nem csupán az örökkévalóság miatt, de **szívünk békéjéért is szabaddá kell válnunk**. Nem annyira a valóságos szükség és szenvedés, hanem inkább az aggodalmaskodás hoz szomorúságot életünkbe.

Ezért kell megvizsgálnunk komolyan, és megtalálnunk a nyugtalankodás gyökerét, hogy feleletet találjunk: **hogyan győzhetünk felette? Az aggodalmaskodás gyökere a kereszttől való félelem**. Az a félelem táplálja, hogy elveszítünk valamit anyagi és lelki javainkból, biztonságunkból vagy kényelmünkből. Emiatt szenvednünk kellene, mi viszont nem tudjuk odaszánni magunkat erre a szenvedésre. Meg akarjuk kímélni magunkat azoktól a nehézségektől, amelyek előttünk állnak. Így aggodalmaskodó gondolataink akörül forognak, hogyan kerülhetnénk el ezeket a nehézségeket.

Büszkeségünkben gyakran azt gondoljuk, hogy egyedül, Isten segítsége nélkül is irányítani tudjuk életünket. Amikor aztán saját lehetőségeink végére érünk, a szenvedéstől való félelem által táplált nyugtalanságunk kezd úrrá lenni felettünk. Így tehát e bűn feletti diadal kezdete az, hogy odaszánjuk magunkat a szenvedésre. Igent kell mondanunk minden, a szívünkben levő nehézségre! Lélekben mindent, amit bármi áron is megtartani akarunk, az áldozati oltárra kell helyeznünk, ezt mondva:

> *„Vedd életemet, és mindent, amiről azt gondoltam, hogy az életet értelmessé és értékessé teszi*

számomra. Egészségemet, biztonságomat, szeretteimet, kívánságaimat, mindent, ami csak van, és amit meg szeretnék tartani a jövő számára. Átadom neked az akaratomat! Ha mindent el akarsz is venni tőlem, semmin sem fogok csüngeni, mivel bízom Benned, Istenemben és Atyámban. Te gondot fogsz viselni rám és családomra, és mindent megadsz, amire a jövőben szükségünk lesz. Segítséget csak Tőled várok. Te nem fogsz csalódást okozni nekem! Mindeddig Te minden szükségessel elláttál engem, és mivel mindig ugyanaz vagy, a nehézségek idején is gondoskodni fogsz rólam."

Ha lelki szemünk előtt megjelenik, ki a mi mennyei Atyánk, ha csodálatos jellemvonásait hirdetjük, akkor mindenható volta és szeretete előtt minden nyugtalankodásnak el kell tűnnie. Valahányszor odaszánjuk magunkat a szenvedésre, mondjuk Neki:

„Istenem, Te Atyám vagy, Aki mindenre szeretettel gondolsz, amire nekem, gyermekednek szüksége lehet. Bízom benne, hogy mindent meg fogsz adni, amire szükségem van, különösen a nyomorúság idején. Hiszem, hogy gondoskodni fogsz rólam, Atyám, és minden szükségessel el fogsz látni engem. Nem fogod hagyni, hogy erősebb kísértés érjen, mint amit elbírok. Atyai módon utat készítettél nekem és családomnak. Bízom Benned! Atyám, Te hatalmasabb vagy, mint minden baj, ami reám jöhet. A Te hatalmad erősebb, és Te segíteni fogsz nekem!"

Feltétlenül szükséges odáig eljutnunk, hogy ezt az „Igen, Atyám!" imádságot elmondhassuk, ha az aggodalmaskodás lelkétől szabadulni akarunk. E nélkül szerencsétlenségbe jutunk, és „pogány" nyughatatlankodásunk ki fog teljesedni. Ezt láthatjuk, amikor a pusztában vándorló Izrael népére nézünk. Tele vannak nyugtalansággal, hogy szörnyű jövő előtt állnak, és elvesznek a sivatagban. Isten akkor azt mondta: Igen, pontosan az fog következni Izrael népével, amit bizalmatlanságában, aggodalmaskodó lélekkel hirdetett; el is vesztek a pusztában (4Móz 14,28-35). Azok viszont, akik bíztak Isten gondoskodásában, csodálatosan megtapasztalták, hogy Ő ezt be is teljesítette. Nem haltak meg a pusztában, és birtokba vették az Ígéret Földjét.

Amit várunk Istentől, az fog történni! Ha aggodalmaskodás lesz úrrá rajtunk, az azt jelenti, hogy nem fogunk semmi jót sem várni Istentől. És ezért nem fogjuk azokat a jó dolgokat megtapasztalni, amelyeket Isten ténylegesen eltervezett számunkra. Lerontjuk azokat aggodalmaskodásaink által. **A nyugtalankodás az Atyában való bizalom ellentéte**. Az aggodalmaskodónak szembe kell szállnia a hitetlenséggel, győzni kell felette bármi áron, mert az a bűn megakadályozza, hogy az Ígéret Földjére lépjünk, arra a földre, amely minden földi és lelki áldásokat tartogat számunkra. Ha nehéznek tűnik számunkra a teljes bizalom, akkor – mint korábban említettem – lelki szemeinkkel lássuk meg, ki a mi Atyánk, és hogyan fog segítségünkre jönni. Ekkor az aggodalmaskodás lelke megriad bennünk, mivel **a bizalom Lelke sokkal erősebb, mint a nyugtalanságé**, amely a gonosztól jön. Ragaszkodnunk kell Igéje ígéretéhez: *„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Néki gondja van reátok"* (1Pt 5,7). Ezután aggodalmaskodásunkból imádságban Hozzá kell fordulnunk, Atyánkhoz vinni gondjainkat Pál apostol intése szerint: *„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéstekben, minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt."* Így fogjuk megtalálni *„az Istennek békességét, amely minden értelmet meghalad"* (Fil 4,6-7).

És most Jézus második tanácsa következik az aggodalmaskodás elleni harcra: ***„...keressétek először Isten országát..."*** (Mt 6,33). A mostani időben, melyet Isten a kegyelem idejéül biztosított számunkra, teljesen **az Ő országáért kell élnünk**. Magunkat, minden időnket és energiánkat az Ő munkájára kell odaadnunk! Imádságban eltöltött időt és pénzt kell áldoznunk az Ő ügyéért. Ha ezt tesszük, fel fogjuk fedezni, mit is jelent valójában Isten ígérete. Most és az elkövetkezendőkben, ha a nyomorúság kopogna is az ajtónkon, Atyánk meg fogja tartani szavát: *„és minden megadatik nektek"* (Mt 6,33).

Aki az Úr Jézus munkájára visel gondot, időt, anyagiakat és energiát áldoz rá, úgy fogja találni, hogy az Úr gondoskodik róla. A nyomorúság idején **csodákat fog átélni, és megtapasztalja az Atya gondoskodó szeretetét; mindent, amire testének, lelkének és szívének szüksége lesz, csodálatos módon meg fog kapni**. Az Ő Igéje „Igen" és „Ámen". Ezért Igéje útmutatása szerint kell cselekednünk és segítséget kapnunk. A nyugtalanság lelkének menekülnie kell, amikor Isten, a mi Atyánk, és a mi Urunk, Jézus, nevét segítségül hívjuk. Ily módon jelzőtáblát fogunk felállítani, amely Isten jóságát és mindenható voltát hirdeti. Az Ő Neve fog megdicsőülni azokon keresztül, akik megvigasztalódtak és biztonságba jutottak, mivel aggodalmaskodásuk Benne csendesedett el.

Basilea Schlink

AZ UTOLSÓ IDŐK ÜZENETEI

Gondold át a választásaidat!

Gyermekeim, ti ma el vagytok foglalva a világ gondjaival, ahelyett, hogy szemetek rajtam és szent igémen lenne. Nem gondoltok arra, hogy az egész világ meg fog változni. Ne pazarold az időt olyan dolgokra, amelyek nem hozzám tartoznak! Hamarosan jön egy vihar, ami mindent megváltoztat, és semmi sem marad úgy, ahogy eddig ismerted. A változás időszakában vagy, és ezek a változások nem lesznek jók. Már nem lehet megváltoztatni azt, ami jön, csak **készüljetek fel rá, és adjátok át magatokat az imának**. Azoknak, akik igazán hisznek bennem és az én utaimon járnak, üzenem, hogy valóban nagyon rövid az idő itt a földön. Mások tovább maradnak, hogy én gazdagíthassam őket, mielőtt hazahívom magamhoz. **Készüljetek fel most, mert a felkészülés ideje már majdnem elmúlt. Ha elmúlik, erre már nem jut idő.**

Mit tennétek ma, ha tudnátok, hogy már csak hetek, hónapok vannak hátra a földön, gyermekeim? Szavaid és tetteid kedvesebbek lennének azokhoz, akiket ismersz? Te hogyan töltenéd az időt? Megengednétek magatoknak, hogy ennyire eltereljétek a figyelmeteket rólam? Tudod, hogy **az ellenség el akarja terelni a figyelmedet**. Megérted, miért dolgozik olyan intenzíven, hogy ezt a dolgot elérje? **Ez azért van, mert rövid az ideje – nagyon rövid**. A tiéd még annál is rövidebb. Szeretnél még itt maradni és lelkileg növekedni?

Gondoljátok meg a választásaitokat, gyermekeim! Gondold meg alaposan, minden szavadat, és minden pillanatot, amit most itt töltesz, ez sokat számít melletted vagy ellened a végső elszámolásnál. Fáradozz Atyád dolgaiban, és imádkozz az elveszett lelkekért, akik sosem ismernek meg engem, hogy előttem megállhass, és jól számolhass el földi életed utolsó idejéről.

Én, Jézus, veled vagyok! Határozottan higgy bennem és ne nézz vissza! El kell mélyülnöd Igémben és méltón élni Szent Evangéliumomhoz! Én, Jézus, veled vagyok. Ne aggódj a holnap miatt, mert **a holnap bennem van**, válaszolj hűségesen és igaz szeretettel, és ne pazarold az időt olyan dolgokra, amelyek nem hozzám tartoznak. Gyermekem, ma minden szeretetemet neked akarom szentelni, veled akarok lenni, tarts lépést velem, ne add oda magadat a Sátánnak.

2019. augusztus 22.: Gyermekeim, az idő lejárt. Mit adtál hozzá a körülötted lévő világhoz? Hány életet érintettél meg? Hány embert szerettél? Hány embert vállaltál? Mit fogsz látni, amikor eljön az a nap?

2020. február 21.: Gyermekeim, eljött az aratás ideje. Menjetek, beszéljetek rólam másoknak! Mondjátok el nekik a szavamat! Imádkozzatok az elveszettekért! Minden nap bízd rám a még meg nem mentett szeretteidet! A világ ideje már majdnem lejárt. Hamarosan visszajövök. Készen állsz? Készen állsz arra, hogy otthagyd a Földet, és örökké velem élj mennyei otthonomban? Elértél mindent, amire elhívtalak a Földön?

2016. november 11: Soha nem számítottál rá, hogy ilyen időben élsz, mégis elmondom neked azt az igazságot, amelyet sokan mások vágyakoztak látni ebben az időben, hogy láthassák mindennek a végét közeledni. Ez az öröm ideje, de komoly eseményekkel teli idő. Ha az elmédet rám irányítod, könnyen elmúlik. Az olyan események, amelyeket az Én szememen keresztül látnak, elviselhetővé lesznek. Ne feledjed, gyermekeim, hogy nem térhetek vissza, amíg az Írás nem teljesedik be. Visszatérésemre várva látod annak beteljesedését. **Emeld fel a fejed, szabadulásod valóban közel van.**

Glynda Lomax

(Glynda a texasi Princetonban él. Húsz éves korában kezdte kapni az Úrtól az első személyes üzeneteket, amelyek azután a világnak lettek címezve. 2008 decemberében az Úr elkezdte megmutatni neki a végidők látomásait.)

Az Istenbe merült élet olyan, mint a magzati lét

Imádkozzuk a 154. számú éneket:

Jézusomnak Szívén megnyugodni jó,
Elmerülni Benned, csendes, tiszta tó.
Földi bútól, bajtól, Szíved enyhülést ad.
Tenálad lelkünk megpihen, ki sírva sírt: vigad.

Az Istennél való megpihenés imájánál már próbáltuk tanulmányozni az Isten világába való elmélyedés imáját (224. számú imaóra). Azután az aktív elmélyedés mellett a passzív belemerülés imájával is foglalkoztunk (225-227. számú imaóra).

Ez a két imamód egyrészt jelzi az ember tevékenységét, hogy mi szeretnénk elmélyedni Isten végtelen Szeretet-óceánjában; másrészt Isten tevékenységére utal: Isten engedi, hogy mi belemerüljünk az Ő Szívének a Szeretet-tengerébe.

Mind a két imamód még csak az Isten világába való átmenet imája.

Vajon milyen lehet **a megérkezés imája**, amikor az ember bele is merül Istenbe?

I. Isten figyelmét szeretetünk lobogásával tudjuk magunkra irányítani

Az Áthosz-hegyi szerzetes, **Hierotheos Vlachos** könyvecskéje – Bevezetés a keleti keresztény lelkiségbe – tanítást ad arról, hogyan is lehet megközelíteni ezt a valóságot, az Istenbe merült létet. Azt írja:

1. „A lelki ember először is az, aki **tudatában van a lelkében lakó Szentháromságnak**, aki tehát tudja: ő Isten szeretett gyermeke, és ezért szívében ezt kiáltja: *Abba, Atyám!* (Mk 14,36; Róm 8,15) Ez a szívből fakadó ima lényege" (16. oldal). Első megközelítése tehát abból indult ki, hogy „Isten lakik bennünk". Mi, akik rátalálunk lelkünk mélyén, imakontaktust tudunk létesíteni az Ő hozzánk lehajló irgalmas szeretetével. Csak a Szentlélekben, a gyermekké fogadás Lelkében mondhatjuk Istennek: „Atyám!" Aki ezt át tudja élni, akinek a szíve megmelegszik ettől a névtől – mint ahogy a menyasszony szíve is hevesebben kezd dobogni, amikor a vőlegénye nevét kimondja – az már a szívében is tud imádkozni.

Mi is vonuljunk el lelkünk legmélyére, ahol bennünk a Szentháromság lakik a megszentelő kegyelem önmagát ajándékozó szeretetével, a megszentelő kegyelemmel, és kiáltsuk Neki azt a szeretet-teljes szót, amit csak a gyermek mondhat: „Atyám!" – Kiáltsuk újra: „Atyám!" Itt már nem kell a sok szó az imában, mint ahogy a kisgyermeknek sem kell sok szó igényének, kérésének a kifejezésére; elég, ha csupán annyit mond: „Mama! Papa!" – és akkor a jó szülő már tudja, hogy mi kell a gyermekének. Isten Atyánk is jó Szülő. Nem is annyira erővel kell kiáltani Isten felé ezt az áldott, szent nevet, nem a teli torokkal való kiabálás fontos, hogy Isten fülébe hatoljon az Őt szólítgató szavunk, hanem **a szívből fakadó szeretet kell, hogy egyre intenzívebb legyen!** Minél nagyobb szeretettel mondjuk ki Istennek a nevét: „Atyám", ez a név annál inkább kezd lángolni bennünk. Hogyha az ember környezetében valami fény-jelenség felvillan, akkor automatikusan is odafigyel. Isten mindent tud. Minden gondolatunk ismert előtte, de mégis, amikor látja ennek a szeretet-lobogásnak a felvillanását a lelkünkben – amelylyel kimondjuk: „Atyám!" –, akkor még jobban ránk figyel.

Mondogassuk még egyszer, kétszer (vagy akár ezerszer) csendben, áhítattal, nagy-nagy szeretettel,

ahogyan Jézus is mondta Atyjának: *„Atyám!"* (Lk 23,46)

A lelki ember tehát Isten templomává válik. Szent Pál ezt így mondta: *Isten temploma szent, és ti vagytok ez a templom* (1Kor 3,17).

Nagy Szent Vazul, a keleti szerzetesség atyja is ezt tanítja: „Az ember Isten templomává válik, vagyis Isten lakik benne. Isten az embert az Ő templomává építi." Tudnunk kell tehát, hogy mik vagyunk, tudnunk kell, hogy kije, mije vagyunk Istennek!

2. Hierotheos Vlachos szerint a lelki ember másodszor az, aki **engedi, hogy ő Istenben éljen, mert a Szentlélek újjáteremtette**, vagyis „regenerálta". A teremtés hajnalán Isten Lelke lebegett a mélységek fölött (vö. Ter 1,2). Isten az Ő Lelkével, az Ő Szeretetével, az Ő Tudásával, az Ő Logoszával, örök, teremtetlen Szavával teremtett bennünket. Amikor pedig Pünkösd napján elküldte a Szentlelket, hogy újra a világ fölött lebegve lángnyelvek alakjában betöltse azt, ezzel az embert is újjáteremtette.

A „regeneráció" nemcsak felüdülést jelent. A generációt nemzedéknek fordítjuk, és jelöljük azokat, akik a nemzéssel megfogantak, és új nemzedéke lettek a családnak vagy az országnak. A regeneráció pedig a Szentlélekben való újjászületést jelenti. Azt az életet – amelyet elvesztettünk Ádám és Éva bűne által – Isten a Szentlélek által visszaadja.

II. Mit jelent ez az új élet?

Azt, hogy az ember bejut egy új életbe, Isten életébe, Isten templomába, ahol Isten lakik, Aki az Istenség. **A lelki ember az, akit Isten önmagába épített**. Ettől lesz lelki az ember. A lélek uralkodik benne, Isten Lelke. A lelki ember tehát valami új életet él, új létközegben van: nem önmagában, hanem Istenben.

1. Ez az állapot hasonlít a magzati léthez, ahol a megfogant, új ember élete az édesanya áldott szíve alatt, abban a kis puha fészekben élni kezd, bontakozik. Egy új élet van az édesanyában. A kettős gondolatmenet értelmében akkor megfogalmazhatjuk:

a) A szent egyrészt olyan ember, aki átadta magát a Szent Istennek, és engedi, hogy Isten benne éljen lelke hajlékában.

b) A szent másrészt olyan ember, akit Isten befogad az Ő szent életébe, és akiben megvalósul a Szent Isten uralma.

2. Amikor az Istenbe merült élet imáját próbáljuk gyakorolni, akkor ebbe az irányba kell tovább haladnunk. Mint amikor az édesanya befogadja az apai sejtet, és benne valami új élet, a magzat élete kezd el lüktetni, **úgy az a lélek, amelyet Isten fogadott be az Ő szent életébe, valami csodálatos módon új életet kezd élni**, amelyben a magzati létnél is csodálatosabban bontakozhat ki az élete. Az Isten Szívéből áradó szeretet-lüktetés jobban összeköti őt Istennel, mint a köldökzsinór, amely által a magzatban az édesanya vére lüktet. Az Istenbe merült lélekben Isten Szívének a szeretete dobog! Megvalósul benne a Szent Isten világa. Értelmét és akaratát már átjárják a Szent Isten gondolatai és akarásai. Ez már *communio*, vagyis közösség Istennel. A közösség tagjai egymás mellett vannak, egy cél érdekében tevékenykednek. Ezért *communitas*, azaz közösség az elnevezésük. A lelki ember azonban – akit már átjár Isten Lelke, és aki már belemerülhetett Isten Lelkébe – az már *unio*-ban, vagyis *egység*-ben van Istennel. A latin *unus* szó jelentése: egy. Az *unio* pedig egységet jelent. Aki ebbe a végtelen Egységbe, az Istenségbe meghívást kap, az belemerülhet Istenbe, vagyis **egységbe kerül az egy Istennel!**

3. Az imádságnak ebben a létállapotában szabad mély lélegzetet venni, vagy még inkább Isten Lelkéből betöltődni Istennel. Minél többet szívunk magunkba a levegőből, az oxigén annál jobban éltet. **Minél többet tud a lélek befogadni Istenből, annál jobban él!** Amikor tehát az ember odaadja magát Istennek, akkor Isten is odaajándékozza Önmagát az embernek. Amikor az ember befogadja Istent, akkor Isten ingyenes kegyelméből az Úr is befogadja az embert.

A lelki embernek – vagyis aki kitárja a lelkét Isten előtt – **Isten kinyilvánítja Létét, Jelenlétét és Szeretetét**, vagyis hogy Ő az Atya, a Lét teljessége, hogy Ő a Fiú, aki az Atyával jelen van, és a Szentlélek, Aki bennünk is az Atya és a Fiú szeretete. De Isten nemcsak kinyilvánítja Létét, Jelenlétét és Szeretetét – hogy tudniillik itt vagyok melletted, meg hogy itt vagyok benned, ahogyan a jelenlét imájában és a megvilágosodás imájában kezdtük ezt már látni –, hanem belevonja, belemeríti az embert az Ő Létébe, Jelenlétébe és Szeretetébe!

4. Az Istenben való megpihenés imájának a kiteljesedése **az Istennel való egyesülés, a megistenülés imája**, az Istennel való egyesülés imaállapota lesz, amelyben az embert már Isten élteti, mert Istenben él, mert Istenbe merült életet él. Ha az előbb a gyermek módjára mintegy kívülről kiáltottunk Istenhez: „Atyám!", most a magzat módjára belülről, Istenben, Istenbe belemerülve szavak nélkül kiáltsuk:

„Atyám!" Ebben az imaállapotban a lélek már nemcsak Isten kezébe helyezi magát, mondván: *Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet* (Lk 23,46), hanem Isten Szívébe kívánkozik. Isten nemcsak ölébe veszi a szeretetére vágyódó gyermekét, hanem a Szívébe vonja. A lélek egyre jobban belemerül Istenbe.

5. A Zsoltárosnak, az imádság mesterének van egy ilyen üzenete is: *Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten: Ő alkotott minket, és az Övéi vagyunk* (Zsolt 99,3). Egy Istennel kapcsolatos tudásról beszél: Az ember nemcsak elhiszi, hogy Isten az életünk Ura, hanem valami belső tudással **megtapasztalja: Isten az Úr!**

Ez a szemlélődésre előkészítő tudás, mert a szemlélődés imája már valami belső élményt, tapasztalást ad Istenről, amikor is Isten közli Önmagát a lélekkel. Ekkor már tudhatjuk, hogy az Övéi vagyunk, akkor ez valami olyan tudást is ajándékoz, amellyel azt is tudhatjuk, hogy *Őbenne vagyunk, Ő pedig mibennünk* (vö. Jn 14,20). Isten lefoglalta a lelkünket magának, az Övéi vagyunk. A misztikus imában az embernek belső bizonyossága van Istenről. Mondhatjuk „otthonérzet"-nek is, az ember otthonosan érzi magát Istennél. Betlehemben Isten keresett szállást nálunk (vö. Lk 2,7), s azt akarta, hogy mi fogadjuk be Őt. Itt azonban Isten fogad be minket az Ő hajlékába, és ezt teljes bizonyossággal, belső megtapasztalással tudja az ember.

Ez az imára érkező kegyelem nemcsak hatalmas biztonságot és örömet ad, tudniillik hogy mi otthon lehetünk Istennél, hanem azt a bizonyosságot is, hogy **Isten is otthon érzi magát bennünk, mert az Ő templomává épített minket!** Az imádkozó ember már tudja, hogy Isten benne az Úr. Akiben eluralkodott Isten, abban valami áhítat születik meg: az imádás, a leborulás gyönyörűséges élménye.

Ha az imádság közben engedjük, hogy beborítson a csend, és ez gyönyörűséges élmény, akkor vajon milyen lelki gyönyörűség lehet az, amikor az ember az imádságban megélheti, hogy **Isten beborította őt Önmagával, befogadta belső életébe?!**

6. A csendet nem látjuk, de jótékony hatását mégis érezzük, amikor a csendben a lélek valami kimondhatatlan békességre jut. Istent sem látjuk, Aki beborít Önmagával, de milyen jótékony, mély, micsoda életet bontakoztató magzati lét, micsoda isteni környezet az, amikor Isten vesz körül Önmagával bennünket, beborít Magával! Az édesanyák kiváltsága, hogy méhük magzatát megcirógathatják. Nagy boldogság ez az édesapának is, mert kívánja közölni a szeretetét azzal a még meg nem született gyermekével. Milyen lehet az, amikor Isten cirógatja meg az Ő Szíve szeretetének mélységébe belemerült kicsiny teremtményét?

Az orvostudomány kimutatja, hogy a magzat képes reagálni a külső környezetre, átveszi annak békéjét, harmóniáját, szeretetét. A lélektudomány pedig tanítja: a lélek is át tudja venni az isteni miliőből érkező jelzéseket, cirógatásokat. Olyan lelki átöröklés ez, amikor Isten kicsiny teremtményébe árad az isteni harmónia, az isteni gyengédség borul rá. Isten cirógató jósága, szeretete bontakoztatja benne az új életet. A magzat csak ***9 hónapig*** tudja így befogadni ezt a szülői szeretetet, Isten hatalmas szeretete pedig nem csupán **90 földi éven át**, hanem **egy örökkévalóságon át is képes közölni cirógató szeretetét** az Ő szeretett gyermekével, akit Fia miatt vállalt gyermekének, és szeretett Szentlelkében beborította Szeretetével!

7. Elmélkedjünk még arról is, hogy az ember hogyan tud belemerülni a Fénybe, a lélek hogyan tud belemerülni Isten Világosságába, Benne élni, és hogyan tud ebben kibontakozni az élete, az emberi életből az isteni életbe, amint a gyermekben a szülei élete folytatódik.

Milyen lesz az, amikor majd Isten Örök Világossága örökké árad ránk? A magzati lét, a földi lét szűkössége helyett Isten örök Létének tágasságában fogadhatjuk be Isten életét, a szeretettől lüktető csendjét, az Ő szeretetét közvetítő cirógatását, és örökké tartó isteni életét.

Milyen lesz az, amikor végre már nem önmagunkban, hanem Istenbe merülve élhetünk? Valami olyant fogunk megtudni Isten szeretetéről, amely ismeretről már a Zsoltáros is beszélt: *Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten!* (Zsolt 99,3) Vagyis nemcsak lelkünk mélyén „tudjuk" Istent, hanem Isten már az Ő Szíve mélyén ad tudást nekünk önmagáról.

Az ember tehát már belül tudja, hogy mit mond neki az Isten:

Gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Ilyenkor nem kell kérlelve mondanunk: – *Istenem, szeress még jobban engem szüntelen!* –, mert **Istennek ez szeretete már magába vont bennünket, és Szent Szívébe elrejtett minket!**

Dr. Aczél László Zsongor OSPPE

(Forrás: *P. Dr. Aczél László Zsongor OSPPE: Az Istennél való megpihenés imája*, Marana Tha sorozat 240., 2021.)

A szülők felelőssége gyermekeik felé

C. Lombrozo (1836–1909, olasz pszichiáter) könyvében azt írja:

Az egyik amerikai bevándorló, M. Dnuks ateista, alkoholista egyén volt. Adatok vannak 560 utódjáról. Közülük: 300 gyerek korán meghalt, 150 bűnöző, 17 gyilkos, 100 alkoholista, 90 prostituált, 280 komoly betegségben (vakság, idiotizmus, tuberkulózis) szenvedett. Ez a család több, mint 1.250.000 dollárba került az államnak.

A másik bevándorló, Jonatan Edwars keresztény prédikátor, akinek 1394 utódja ismert. Közöttük: 65 professzor, 1 államkincstári igazgató, 3 szenátor, 3 kormányzó, 295-en egyetemet, főiskolát végeztek, 30 bíró, 100 jogász, 2 dékán, 56 orvos, 75 katonatiszt, 100 ismert misszionárius, 80 hivatalnok, írók, tanárok is voltak.

C. Lombrozo sok ember genealógiáját tanulmányozta és kimutatta, hogy a szülők pozitív jellemzői (különösen intellektuális tulajdonságai) sokkal kisebb mértékben öröklődnek, mint a negatívak. Sőt, a negatív tulajdonságok, beleértve a betegségeket is, erőteljesebb formákban öröklődnek.

C. Lombrozo azt írja, hogy két évszázad alatt sok híres család teljesen eltűnt. Így 487 berni előkelő családból csak 168 maradt meg. Több példát tudna mutatni arra is, hogy az erkölcstelenség hatására nem teljes értékű utódok születnek. Ezért biztosra vehető, hogy egy nép egészségének visszaállításához vezető út egyik feltétele: az erkölcsi normák visszaállítása. Ha egy állam nem képes megoldani ezt a problémát, akkor nem számíthat arra, hogy társadalmának sikerül kijutnia a globális krízisből. ■

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A hit kincse 3

K.I.: Ebben az évben mondj ellene a gonosznak (1. rész) 4

Jézusra van szükségünk 7

Szathmáry Katalin: Hogyan lettem építészből ápolónő? (Tanúságtétel) 8

Jézus szemével látni 10

Basilea Schlink: Gyógyulás az aggodalmaskodásból 12

Glynda Lomax: Az utolsó idők üzenetei – Gondold át a választásaidat! 14

P. Dr. Aczél László Zsongor OSPPE: Az Istenbe merült élet olyan, mint a magzati lét 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- A **Marana Tha sorozat kötetei** kaphatók az Emmausz Irodában (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.
- Újságunk ára **2022. januárjától 300 Ft** a papír árak emelkedése miatt, így **az előfizetés egy évre 4.500 Ft** (1.800 + postaköltség: 2.700 Ft), 20 példány vagy afölötti megrendelés esetén a postaköltséget átvállaljuk. **Köszönjük az adományokat is!** Akik még nem rendezték az előfizetést, kérjük, ne feledkezzenek meg róla! Akik le akarják mondani, telefonon vagy levélben jelezzék. Köszönjük!

Minden kedves olvasónknak áldott, békés új évet kíván a szerkesztőség!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

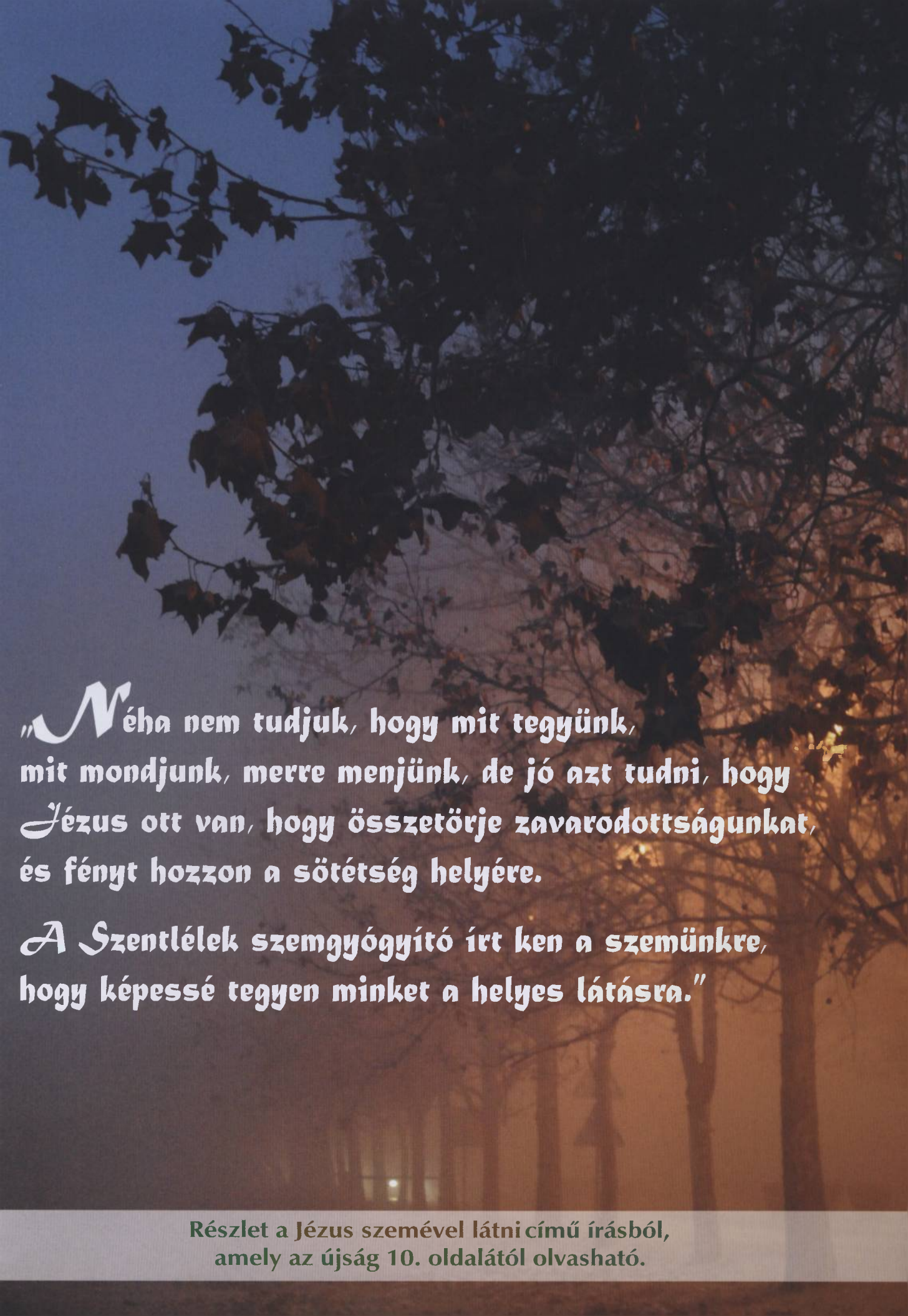
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

„Néha nem tudjuk, hogy mit tegyünk,
mit mondjunk, merre menjünk, de jó azt tudni, hogy
Jézus ott van, hogy összetörje zavarodottságunkat,
és fényt hozzon a sötétség helyére.

A Szentlélek szemgyógyító írt ken a szemünkre,
hogy képessé tegyen minket a helyes látásra."

Részlet a Jézus szemével látni című írásból,
amely az újság 10. oldalától olvasható.

Ára: 300 Ft

